

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobce: **P. H., IČO X**
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Janem Vondráčkem
sídlem Zbraslavské náměstí 458, Praha 5

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. 134073/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“) změnil výrokovou část rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Břežany (dále

jen „stavební úřad“) ze dne 18. 6. 2019, č. j. 2975/19 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž stavební úřad zamítl žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby na pozemku parc. č. X v katastrálním území L. u L. (dále jen „dotčený pozemek“). Změna výrokové části prvostupňového rozhodnutí provedená žalovaným se dotýkala toliko odkazu na ustanovení správního řádu, podle kterého byla žalobcovu žádost zamítnuta. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Podstatný obsah správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 17. 12. 2018 podal žalobce dle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“) žádost o dodatečné povolení stavby označené jako „hipostezka na pozemku parc. č. X“. Posléze stavební úřad žalobce vyzval k doplnění žádosti o potřebná závazná stanoviska, stanoviska a vyjádření. Stavební úřad současně usnesením řízení o žádosti přerušil.
5. Dne 26. 2. 2019 vydal Městský úřad Černošice jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „orgán ochrany ZPF“) k žádosti žalobce o vydání souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze ZPF pro stavbu hipostezky a přístřešku pro koně (dále také jen „záměr“ nebo „stavba“) na dotčeném pozemku závazné stanovisko č. j. MUCE 9883/2019 OZP/L/Mi, kterým souhlas žalobci **neudělil**. Orgán ochrany ZPF uvedl, že dotčený pozemek je zařazen do I. třídy ochrany (BPEJ 5.11.00), což indikuje nejvyšší kvalitu zemědělské půdy, a tedy její nejvyšší ochranu před jiným využitím. Takovou půdu je podle § 4 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „zákon o ochraně ZPF“) možné odejmout ze ZPF pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany ZPF. Stavbu nelze dle orgánu ochrany ZPF podřadit pod veřejně prospěšné stavby, je naopak realizována ve zjevném soukromém zájmu žalobce. Stavební záměr má totiž sloužit klientům rekreačního zařízení C. O. P., které provozuje žalobce coby podnikající fyzická osoba. Záměr je tedy v rozporu s § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF. Dle orgánu ochrany ZPF není ani možné uplatnit výjimky dle § 4 odst. 4 a § 9 odst. 5 zákona o ochraně ZPF. Umístění záměru je v rozporu s územním plánem obce L.. Třebaže ten umožňuje na dotčeném pozemku umístit hipostezku, v daném případě dle orgánu ochrany ZPF o hipostezce, jak je vnímána v obecném povědomí, nelze hovořit. Nejedná se totiž o hipostezku, nýbrž o „*jakousi areálovou dráhu či ovál, tedy uzavřené sportoviště, a to soukromé, resp. komerční.*“
6. Dne 21. 5. 2018 vydal Městský úřad Černošice jako orgán územního plánování (dále jen „orgán ÚP“) k žádosti žalobce k záměru závazné stanovisko č. j. MUCE 33060/2019 OUP, v němž dospěl k závěru, že z hlediska souladu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování je záměr

nepřípustný. Orgán ÚP uvedl, že podle územního plánu obce L. je na dotčeném pozemku umístění hipostezek přípustné. Předložený záměr však předpokládá vybudování cesty pro koně kolem pastviny v celkové délce 560 metrů, což neodpovídá pojmu hipostezky, která by měla sloužit k delším vyjížděvkám. V daném případě je tento pojem chybně užit pro formu atrakce spadající do nabídky služeb přílehlého rekreačního zařízení C. O. P..

7. Dne 18. 6. 2019 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby zamítl s odůvodněním, že obsah závazných stanovisek je dle § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí a že dle § 149 odst. 3 správního řádu (správně měl být uveden odst. 4 – pozn. soudu) správní orgán neprovádí další dokazování a žádost zamítne, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil námitky, které směřovaly zejména proti shora uvedeným nesouhlasným závazným stanoviskům. V souladu s § 149 odst. 5 správního řádu proto žalovaný odvolání postoupil příslušným správním orgánům nadřízeným orgánu ochrany ZPF a orgánu ÚP.
9. Dne 7. 8. 2019 žalovaný jako správní orgán nadřízený orgánu ÚP (dále jen „nadřízený orgán ÚP“) závazné stanovisko orgánu ochrany ÚP **změnil**, neboť dospěl k závěru, že záměr je z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování **přípustný**. Dle názoru nadřízeného orgánu ÚP dospěl orgán ÚP k chybnému závěru, že žalobcův záměr nepředstavuje hipostezku. Orgán ÚP se pokusil o vlastní výklad tohoto pojmu, který však ničím nepodložil. Dle nadřízeného orgánu ÚP nelze vyloučit snahu žalobce vytvořit z dotčeného pozemku plochu pro rekreaci, jelikož nelze přehlédnout vazbu na areál C. O. P.. Záměr však hipostezku, kterou územní plán L. na dotčeném pozemku připouští, představuje, což potvrdil Klub českých turistů, který ve vyjádření, které žalobce doložil spolu s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí, uvedl, že hipostezka nemusí mít žádnou minimální délku ani konkrétní tvar. Skutečnost, že záměr představuje hipostezku, plyne i ze znaleckého posudku, který žalobce rovněž přiložil k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a z něhož se podává, že hipostezky mohou být liniového i kruhového tvaru.
10. Dne 16. 9. 2019 vydal žalovaný jako správní orgán nadřízený orgánu ochrany ZPF (dále jen „nadřízený orgán ochrany ZPF“) **potvrzení** závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“). Nadřízený orgán ochrany ZPF se ztotožnil s orgánem ochrany ZPF v závěru, že umístění záměru v daném případě nepřipouští § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, a uvedl, že nepovažuje veřejný zájem na umístění daného záměru za převažující nad zájmem ochrany ZPF. Stavba není v územním plánu vymezena jako veřejně prospěšná stavba ani jako zastavitelná plocha. Stavba je umístěna v nezastavitelné ploše, a proto pro posuzování stavby nelze uplatnit výjimky dle § 9 odst. 5 zákona o ochraně ZPF. Dále nadřízený orgán ochrany ZPF uvedl, že dle jeho názoru je umístění stavby v souladu s územním plánem obce L.. Skutečnost, že je umístění záměrů určitého typu a za podmínek stanovených v § 18 odst. 5 stavebního zákona v nezastavěném území přípustné, však neznamená, že lze na základě tohoto ustanovení stavbu umístit automaticky. V územním řízení se posuzuje, zda umístění stavby nebrání jiné okolnosti, zejména jiné veřejné zájmy hájené v závazných stanoviscích uplatněných dotčenými orgány. V nyní projednávaném případě je přitom umístění stavby na pozemku s velmi kvalitní zemědělskou půdou v rozporu se zákonem o ochraně ZPF. Skutečnost, že veřejný

zájem na umístění stavby nepřevažuje nad veřejným zájmem ochrany ZPF, je proto zásadní. Ve zbývajících částech odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska nadřízený orgán ochrany ZPF uvedl, že způsob provedení stavby je z hlediska ochrany ZPF nepodstatný, protože stavba předpokládá zábor zemědělské půdy a znemožňuje její zemědělské využívání. Dále uvedl, že nelze prokázat komerční využití plánované stavby, jak vyhodnotil orgán ochrany ZPF, nicméně že se jedná o podpůrné důvody pro udělení nesouhlasu s odnětím půdy ze ZPF. Nadřízený orgán ochrany ZPF dále nepřisvědčil závěru orgánu ochrany ZPF, že v daném případě záměr nepředstavuje hipostezku. Uvedl, že *„část odůvodnění týkající se komerčního využití pozemku a polemiky o pojmu hipostezka není podložena relevantními důkazy, fakty ani zákonnými ustanoveními.“* Pro udělení nesouhlasu s odnětím půdy ze ZPF však nejsou tyto otázky dle nadřízeného orgánu ochrany ZPF zásadní.

11. O odvolání rozhodl žalovaný dne 9. 10. 2019 napadeným rozhodnutím tak, že jej s ohledem na negativní závazné stanovisko orgánů ochrany ZPF v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu zamítl.

Obsah žaloby

12. Žalobce má za to, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Z celého správního řízení je zřetelná účelová dezinterpretace rozhodných skutečností a důkazů, a to nejen ze strany žalovaného a stavebního úřadu, ale především ze strany orgánů ochrany ZPF. Důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti a potvrzení prvostupňového rozhodnutí žalovaným je skutečnost, že nadřízený orgán ochrany ZPF potvrdil závazné stanovisko orgánu ochrany ZPF. Nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí vyplývá především z nesprávnosti a nezákonnosti závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF a potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu ochrany ZPF, o které se napadené rozhodnutí opírá.
13. **K závaznému stanovisku orgánu ochrany ZPF** žalobce uvádí, že nosným a stěžejním argumentem pro neudělení souhlasu s odnětím půdy ze ZPF byl argument, že posuzovaný záměr z hlediska územního plánu obce L. nespadá pod přípustné využití dotčeného pozemku, na němž má být záměr uskutečněn, tj. že není v souladu s územním plánem obce L.. Tento argument však byl v průběhu odvolacího řízení vyvrácen. Nejen nadřízený orgán ÚP v rámci přezkumu závazného stanoviska orgánu ÚP, ale i nadřízený orgán ochrany ZPF v rámci přezkumu závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF shodně dospěly k závěru, že posuzovaný záměr je z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování záměrem přípustným a odpovídá přípustnému využití dotčeného pozemku dle územního plánu obce L.. V rámci odvolacího řízení byla též vyvrácena související argumentace orgánu ochrany ZPF, že posuzovaný záměr údajně není hipostezkou. Naopak bylo prokázáno, že záměr hipostezku představuje a že spadá pod přípustné způsoby využití dotčeného pozemku jako pozemku zařazeného územním plánem obce L. pod *NZ – plochy zemědělské*. Žalobce v této souvislosti podotýká, že územní plán obce L. pro hipostezky nestanovuje (vyjma obecných podmínek prostorového uspořádání) žádné zvláštní požadavky či parametry co se tvaru, délky, umístění, provedení či vlastnictví hipostezky týče.
14. Orgán ochrany ZPF argumentoval rovněž tím, že záměrem žalobce je vybudovat „komerční jezdecký areál“ sloužící pouze soukromým zájmům žalobce a že takový záměr je z hlediska ochrany ZPF nepřipustný. Toto však neplyne ze žádného z podkladů pro

rozhodnutí, a šlo tedy o ryze subjektivní a nepodložené hodnocení orgánu ochrany ZPF, k čemuž ostatně dospěl i nadřízený orgán ochrany ZPF. Žalobcem bylo naopak dokládáno, že záměr spočívá ve vybudování hipostezky a jednoduchého doprovodného přístřešku pro koně s ohradou, a to tak, aby záměr korespondoval s přípustným využitím dotčeného pozemku dle územního plánu L., jakož i s charakterem daného území. Záměr nemá spočívat ve vybudování žádného komerčního jezdeckého areálu, což bylo z projektové dokumentace k záměru evidentní. Naopak se má jednat o hipostezku určenou pro jízdu na koních a hipoturistiku. Hipostezka byla Klubem českých turistů do budoucna doporučena k označení příslušnou turistickou značkou, a tím pádem i k začlenění do rozvíjející se sítě hipostezek. S ohledem na účel posuzovaného záměru byl volen způsob jeho provedení a na hipostezku byl navrhován speciální mlatový povrch, který je šetrný k životnímu prostředí.

15. Dále žalobce namítá, že ze žádosti o dodatečné povolení stavby a podkladů pro odnětí půdy ze ZPF bylo zřejmé, že lokalizace záměru v daném místě v zásadě nenarušuje organizaci a obhospodařování ZPF. Nebylo navrhováno odnětí celého pozemku ze ZPF, nýbrž jeho nezbytné části, což však orgán ochrany ZPF, který se omezil toliko na obecnou citaci zákonných ustanovení, nezkoumal. Co se týče otázky existence veřejného zájmu na realizaci záměru, orgán ochrany ZPF jej navzdory podkladům doloženým žalobcem neřešil a věcně nezkoumal. Pozornost orgánu ochrany ZPF se upírala v zásadě jen k otázce rozporu záměru s územním plánem.
16. **K potvrzujícímu závaznému stanovisku nadřízeného orgánu ochrany ZPF** žalobce uvádí, že je stejně jako závazné stanovisko orgánu ochrany ZPF nesprávné a nezákonné. Nadřízený orgán ochrany ZPF sice dospěl k závěru (oproti orgánu ochrany ZPF), že umístění stavby na pozemku je dle platného územního plánu přípustné, ale souhlas s odnětím půdy ze ZPF nevydal, protože shledal, že umístění stavby na pozemku s velmi kvalitní zemědělskou půdou je v rozporu se zákonem o ochraně ZPF. Takovýto postoj však měly orgány ochrany ZPF uplatnit v rámci procesu tvorby územního plánu. Tedy pokud orgány ochrany ZPF považují umístění jakékoliv stavby na zemědělské půdě zařazené do určité třídy ochrany za obecně nepřípustné, měly tento postoj vyjádřit již v rámci procesu tvorby územního plánu, což by bylo promítnuto do limitů využití daného území. Je-li dle územního plánu L. bez jakýchkoliv limitů připuštěna na zemědělských plochách (bez ohledu na zařazení do té které třídy ochrany) stavba hipostezky, nelze její provedení následně znemožnit s odůvodněním, že je záměr v rozporu se zájmem chráněným orgány ochrany ZPF. S obdobnou logikou by mohla být znemožněna stavba rodinného domu v území, jež by sice bylo v rámci procesu tvorby územního plánu vymezeno jako plocha bydlení (v návaznosti na kladná stanoviska dotčených orgánů), ale posléze by stavebníkovi byla stavba znemožněna z důvodu, že jeden z dotčených orgánů své původně kladné stanovisko změnil. V této souvislosti se žalobce ohrazuje rovněž proti závěru nadřízeného orgánu ochrany ZPF, že je z hlediska ochrany ZPF nepodstatný způsob provedení stavby, protože stavba předpokládá zábor velmi kvalitní zemědělské půdy a nemožnost jejího zemědělského využívání. Připouští-li územní plán na dotčeném pozemku stavbu hipostezky, nelze její provedení posléze již znemožnit s odkazem na zájem chráněný orgány ochrany ZPF. Potvrzující závazné stanovisko je navíc vnitřně rozporné, neboť nadřízený orgán ochrany ZPF na jedné straně považuje provedení stavby za nepodstatné, na straně druhé však jako podpůrný důvod pro neudělení souhlasu připomíná důvody uvedené v odůvodnění závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF – totiž že stavba ve skutečnosti údajně nepředstavuje turistickou stezku pro hipoturistiku,

což má vyplývat z umístění a délky stavby. V této souvislosti žalobce opakuje, že územní plán obce L. hipostezky jako takové na zemědělských plochách připouští bez stanovení jakýchkoliv požadavků na jejich provedení. Pokud orgány ochrany ZPF bez opory v územním plánu obce L. či v platné právní úpravě *ex post* stanovují jakákoliv kritéria pro stavbu hipostezek (navíc kritéria nikterak kvalifikovaně podložená a zdůvodněná) a na nich, byť podpůrně, staví negativní stanovisko k záměru, dopouští se nepřipustného excesu.

17. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost závazných stanovisek orgánů ochrany ZPF, pokud jde o posouzení naplnění či nenaplnění podmínek pro trvalé odnětí půdy ze ZPF pro účely realizace záměru dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF. Konkrétně dle žalobce nebyla dostatečně odůvodněna neexistence jiného převažujícího veřejného zájmu nad zájmem ochrany ZPF. Nadřízený orgán ochrany ZPF v potvrzujícím závazném stanovisku pouze obecně konstatoval, že „stavba není vymezena v územním plánu jako veřejně prospěšná ani jako zastavitelná plocha.“ Není tedy ani zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností a důkazů dospěl k závěru, že veřejný zájem na realizaci záměru není dán. Nadřízený orgán ochrany ZPF v rámci přezkumu závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF zcela pominul veškeré argumenty žalobce a jím předložené podklady stran povahy záměru a zájmu sledovaného jeho realizací, který je evidentně zájmem veřejným, nikoliv soukromým. Za odporující logickému myšlení pak žalobce označil tvrzení nadřízeného orgánu ochrany ZPF, že část odůvodnění závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF (týkající se komerčního využití pozemku a polemiky o pojmu hipostezka) sice není podložena relevantními důkazy, fakty ani zákonnými ustanoveními, ale že tato část odůvodnění není pro udělení nesouhlasu s odnětím půdy ze ZPF zásadní. Žalobce tvrdí, že si nadřízený orgán ochrany ZPF snaží usnadnit práci, když ty části závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF, které trpí nejcitelnějšími vadami, raději označuje za nepodstatné.
18. Žalobce závěrem shrnul, že je přesvědčen, že záměr nejenže není v rozporu s územním plánem L., ale není ani v rozporu se základními zásadami ochrany ZPF. Charakter záměru naopak svědčí o tom, že je dán veřejný zájem na jeho realizaci (spočívající zejména v žádoucí podpoře hipoturistiky, jakož i podporování sportu v krajině) a že tento zájem převažuje nad veřejným zájmem ochrany ZPF.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný k žalobě doložil obsáhlé vyjádření, v němž zdůraznil, že zásadním důvodem pro vydání negativního stanoviska orgánů ochrany ZPF je kvalita zemědělské půdy na dotčeném pozemku. V této souvislosti žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení (v pozici nadřízeného orgánu ochrany ZPF) žalobci přisvědčil, že nebylo ničím podloženo, že záměr představuje komerční areál sloužící soukromým zájmům, avšak třebaže se skutečně má jednat o veřejnou hipostezku, není tato skutečnost z pohledu orgánů ochrany ZPF podstatná. Na rozhodování orgánů ochrany ZPF nemá vliv ani provedení stavby (údajně šetrné k životnímu prostředí), neboť realizací stavby dojde k nevratnému záboru velmi kvalitní zemědělské půdy. K otázce konkurence veřejných zájmů žalovaný uvedl, že při jejich poměrování neshledal, že by veřejný zájem na umístění stavby výrazně převyšoval zájem ochrany ZPF. Žalobce doložil k žádosti o dodatečné povolení stavby dokumentaci, z níž nevyplývají žádné argumenty na podporu tvrzení, že je stavba realizována ve veřejném zájmu a že je tento zájem takové intenzity, že významně převyšuje nad zájmem ochrany ZPF. Možnost realizovat stavbu na dotčeném pozemku žalobce zakládá toliko na faktu, že se jedná o stavbu hipostezky a že je takovýto záměr v souladu s územním plánem.

K úvaze, že měly orgány ochrany ZPF nepřipustnost záměru hipostezky na dotčeném pozemku uplatnit v rámci procesu tvorby územního plánu L. a že do přípustného využití takové plochy nemělo být provádění jakýchkoliv staveb zahrnuto, žalovaný uvedl, že takový postup by znemožnil vybudovat jakoukoliv potřebnou infrastrukturu či stavbu v nezastavitelných plochách. Umisťování staveb v nezastavitelném území upravuje stavební zákon za podmínek stanovených v § 18 odst. 5 stavebního zákona. V územním řízení se posuzuje, zda umístění stavby nebrání jiné okolnosti, zejména jiné veřejné zájmy hájené dotčenými orgány. Umisťování je nutné posuzovat individuálně s ohledem na charakter staveb. Srovnání s lokalitou určenou pro výstavbu rodinných domů, jak činí žalobce, je nepatřičné, neboť plochy pro výstavbu rodinných domů se v územním plánu vyhodnocují jako zastavitelné plochy. Pokud orgány ochrany ZPF v rámci projednávání územního plánu konkrétní zastavitelnou plochu odsouhlasí, aplikuje se výjimka dle § 9 odst. 5 písm. c) zákona o ochraně ZPF, a § 4 odst. 3 téhož zákona se tedy nepoužije.

Replika žalobce

20. K vyjádření žalovaného doložil žalobce soudu repliku, v níž zopakoval názor, že relevantní skutečnost pro posouzení věci představuje to, že je posuzovaný záměr přípustný z hlediska územního plánu L.. Stran otázky konkurence veřejných zájmů žalobce zopakoval, že prokázal, že záměr má sloužit pro účely podpory sportu v krajině, turistiky a zejména hipoturistiky. Takovýto přínos záměru pro dané území představuje evidentní veřejný zájem, který v posuzovaném případě výrazně převažuje nad zájmem ochrany ZPF.

Ústní jednání

21. Při ústním jednání zástupkyně žalobce poukázala na žalobcovu dobrou víru v to, že pro záměr povolení nepotřebuje. Vyjímání hipostezek ze ZPF není ostatně ani v jiných případech nijak běžné. Dle jejího názoru pro blízkost rekreačního areálu beztak není intenzivní zemědělská činnost na pozemku možná. Záměr naopak podporuje turismus a sport v krajině. Soud by měl přihlédnout k tomu, že po vydání napadeného rozhodnutí dotčený pozemek změnil povahu a podobu – je od letošního roku nově evidován jako trvalý travní porost a byl osázen stromy. Dostavbu hipostezky podporuje sousední obec Z., která k ní hodlá vybudovat chodník, a některé organizace, které ji hodlají využívat pro svou činnost. Veřejný zájem na stavbě tedy je dán. K těmto tvrzením předložila aktuální výpis z katastru nemovitostí, fotodokumentaci pozemku z listopadu 2021 a vyjádření Klubu českých turistů (z 15. 4. 2021), Sboru dobrovolných hasičů L., SK Sokol Z., z. s., starosty obce Z.-H. a usnesení zastupitelstva téže obce.
22. Žalobce dodal, že při stavbě vycházel z územního plánu. Od počátku mělo jít o multifunkční cestu i pro cyklisty a kočárky. Komerční zisk ze stezky nemá, nezastírá však přínos pro jeho sousední rekreační areál (autokemp). Areál je přístupný komukoliv.
23. Žalovaný uvedl, že nemá odborný personál, aby mohl zpochybnit závazná stanoviska. Ta obstála i v přezkumu Ministerstva životního prostředí. Proto se jimi musel řídit.
24. Soud při jednání provedl k důkazu ortofotomapsu stavby, ze které je patrný její kruhový charakter a blízkost k rekreačnímu areálu. Jinak jde o stavbu odlehlou, realizovanou „mezi poli“. Soud také provedl důkaz územním plánem obce L. (k tomu viz bod 37 tohoto rozsudku).
25. Zbytek důkazních návrhů soud zamítl. Dokumenty předložené stranou žalující při jednání vznikly a váží se k době po vydání napadeného rozhodnutí a nic nemění na tom, jaký stav

(a veřejný zájem) byl zjištěn či prokázán v průběhu řízení před správními orgány. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 - 75, je pro danou věc zcela nepřiléhavý, neboť se týká možnosti zohlednění zrušení tzv. zřetěženého správního aktu, a to navíc v důchodové věci. V projednávaném případě ke zrušení žádného rozhodnutí nedošlo a soud nemá důvod odchylovat se od výše citované zákonné zásady § 75 odst. 1 s. ř. s. Ostatní důkazní návrhy jsou buď součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS), popř. jde o dokumenty, které se neváží ke sporné problematice (vyjádření Klubu českých turistů ohledně charakteru hipostezky a znalecký posudek týkající se stejné otázky ze dne 21. 6. 2019) nebo nejsou pro svoji obecnost pro projednávanou problematiku relevantní (vyjádření zastupitele Středočeského kraje ze dne 22. 5. 2020 týkající se obecného zájmu na stavbě hipostezek a Program rozvoje cestovního ruchu ve Středočeském kraji).

26. Účastníci závěrem setrvali na svých procesních návrzích.

Posouzení žaloby

27. Jádrem žalobní argumentace je zpochybnění závěrů plynoucích ze závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF, respektive z potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu ochrany ZPF. Stavební úřad a posléze žalovaný žalobcově žádosti o dodatečné povolení stavby nevyhověl právě s ohledem na to, že orgány ochrany ZPF žalobci neudělily pro realizaci záměru souhlas s odnětím půdy ze ZPF. Soud úvodem konstatuje, že závazné stanovisko vydané dle § 149 správního řádu není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS).
28. Mezi stranami není sporná skutečnost, že je k dotčenému pozemku přiřazena bonitovaná půdně ekologická jednotka (BPEJ 5.11.00), která dotčený pozemek řadí do I. třídy ochrany zemědělské půdy (srov. § 22 odst. 2 zákona o ochraně ZPF v návaznosti na vyhlášku Ministerstva životního prostředí č. 48/2011 Sb., o stanovení tříd ochrany).
29. Dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF potom platí, že „*[z]emědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout (ze ZPF – pozn. soudu) pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu.*“
30. Ze žaloby plyne předně žalobcův názor, že pro realizaci záměru hipostezky na dotčeném pozemku neměla být nejvyšší bonita půdy překážkou, neboť územní plán L. hipostezku na dotčeném pozemku, který je řazen mezi plochy NZ – *plochy zemědělské*, výslovně připouští. Přípustnost záměru z hlediska souladu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování na dotčeném pozemku shledal ostatně i nadřízený orgán ÚP, který dospěl k závěru (oproti orgánu ÚP, jakož i oproti orgánu ochrany ZPF), že žalobcem realizovaný záměr lze za hipostezku skutečně považovat.
31. Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „*[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez*

rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“

32. Žalobce v žalobě nerozporuje, že jím realizovaný záměr na dotčeném pozemku stavbu ve smyslu shora citovaného § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. tzv. „černou stavbu“, skutečně představuje, a že byl stavební úřad tedy povinen nařídit její odstranění, popř. tuto k žádosti žalobce dodatečně povolit.
33. Dle § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona *„[s]tavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje.“*
34. Zvláštním předpisem je nutné v tomto smyslu rozumět také právě zákon o ochraně ZPF, který v § 3 odst. 1 stanoví, že *„[j]e zakázáno užívat zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu s výjimkou případů, kdy souhlasu není třeba.“*
35. Tentýž zákon dále v § 9 odst. 1 stanoví, že *„[k] odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, nelze povolit podle zvláštních právních předpisů (např. dle stavebního zákona – pozn. soudu) bez tohoto souhlasu, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2.“*
36. Hodlal-li žalobce realizovat na dotčeném pozemku stavbu hipostezky, bylo nepochybně nezbytně nutné, aby nejprve získal od příslušného orgánu ochrany ZPF souhlas s odnětím půdy ze ZPF. Hipostezka totiž představuje stavbu, jejíž nezemědělský účel je patrný (stejně jako v případě jiných komunikací, např. cyklostezky) a pro níž nebylo v daném případě možné uplatnit ani žádnou z výjimek uvedených v § 9 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, který stanoví, v jakých případech není souhlas s odnětím půdy ze ZPF potřebný. Žalobcovu úvahu, že mu orgány ochrany ZPF musely v daném případě souhlas s odnětím půdy ze ZPF vydat bez dalšího jen z toho titulu, že územní plán obce L. na dotčeném pozemku stavbu hipostezky připouští, však soud považuje za mylnou.
37. Z výkresové části územního plánu L. ve znění změny č. 1 (územní plán dostupný na X), soud zjistil, že dané opatření obecné povahy nerozlišuje zemědělské pozemky dle tříd jejich ochrany, nýbrž všechny řadí do jedné společné kategorie NZ – *plochy zemědělské*. Pro tyto plochy stanovil pořizovatel územního plánu hlavní využití, kterým je *zemědělská produkce na zemědělském půdním fondu*. Jako přípustné využití takto označených ploch územní plán uvádí mj. *účelové komunikace, pěší a cyklistické stezky, hipostezky*. Soud je názoru, že za situace, kdy územní plán L. nerozlišuje zemědělské pozemky dle tříd ochrany zemědělské půdy, nemohla sama skutečnost, že jsou mezi přípustné využití ploch NZ – *ploch zemědělských* obecně řazeny hipostezky, založit komukoliv legitimní očekávání, že může na pozemcích spadajících do I. a II. třídy ochrany zemědělské půdy a zahrnutých do *ploch zemědělských* v Územním plánu L. hipostezky realizovat, aniž by orgány ochrany ZPF nebyly při posuzování žádosti o vydání souhlasu s odnětím půdy ze ZPF již povinny poměřovat veřejný zájem na ochraně ZPF s jiným veřejným zájmem ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF.
38. Co se týče žalobcova argumentu, že s obdobnou logikou by dotčený orgán ochrany ZPF mohl negativním stanoviskem znemožnit výstavbu rodinného domu v území územním plánem vymezeným jako plocha bydlení, ačkoliv v rámci územně plánovací činnosti

tentýž dotčený orgán zaujal k takovémuto vymezení plochy stanovisko kladné, soud podotýká, že obecně platí, že dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Pokud tedy dotčený orgán uplatnil v procesu přijímání územního plánu své stanovisko, je jím zpravidla vázán i v následných řízeních dle stavebního zákona (srov. § 4 odst. 4 stavebního zákona). To platí samozřejmě i pro orgány ochrany ZPF. Jak však soud shora vysvětlil, skutečnost, že v nyní projednávané věci územní plán obce L. zahrnuje mezi přípustné využití ploch *NZ – ploch zemědělských* hipostezky (k čemuž orgány ochrany ZPF patrně v rámci územně plánovací činnosti zaujaly kladné stanovisko), neznamená, že žalobcová žádost o udělení souhlasu s odnětím půdy ze ZPF na dotčeném pozemku musela být bezpodmínečně vyřízena kladně. Pokud by platilo, že jsou již v průběhu přijímání územního plánu plně vypořádány všechny veřejné (i např. konfliktní soukromé) zájmy, nebylo by ostatně dalšího povolovacího procesu vůbec potřeba.

39. Žalovaný má navíc pravdu, když uvádí, že výstavbě rodinného domu na zastavitelné ploše nemůže § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF překážet, neboť dle § 9 odst. 5 téhož zákona platí, že „[p]ři rozhodování o záměru se nepoužije § 4 odst. 3, jedná-li se o záměr

a) veřejné dopravní nebo veřejné technické infrastruktury umístované v koridoru vymezeném v platných zásadách územního rozvoje na základě vyhodnocení umístění záměru, odborně stanoveného odhadu výměry zabírané zemědělské půdy a jejího zařazení do tříd ochrany,

*b) umístované na **zastavitelné ploše** vymezené v platných zásadách územního rozvoje na základě vyhodnocení umístění záměru, odborně stanoveného odhadu výměry zabírané zemědělské půdy a jejího zařazení do tříd ochrany,*

*c) na **zastavitelné ploše** vymezené v platném územním plánu,*

d) těžby ve stanovených dobývacích prostorech, nebo

e) vyhledávání a průzkumu nerostů ve stanovených průzkumných územích.“

40. Chce-li tedy žalobce tvrdit, že stejně jako v případě jím realizované hipostezky by takto mohla být znemožněna výstavba rodinného domu na pozemku, který by byl územním plánem řazen do ploch určených k bydlení, uvádí soud, že takovýto postup by nebyl možný v důsledku aplikace výjimky uvedené § 9 odst. 5 písm. c) zákona o ochraně ZPF. Žádnou ze shora citovaných výjimek však naopak zjevně nelze vztáhnout na žalobcův záměr.

41. V daném případě tedy bylo nutností, aby správní orgány rozhodující o žalobcově žádosti o dodatečné povolení stavby rozhodly mj. na základě závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF (§ 9 odst. 1 zákona o ochraně ZPF), který byl před vydáním tohoto závazného stanoviska (resp. souhlasu) nejprve povinen v souladu s § 4 odst. 3 téhož zákona zodpovědět tři na sebe navazující otázky: (i) zda je stavba hipostezky na dotčeném pozemku realizována ve veřejném zájmu, (ii) zda takovýto veřejný zájem převyšuje nad zájmem ochrany ZPF, (iii) zda se jedná o převýšení výrazné. K udělení souhlasu s odnětím půdy ze ZPF na dotčeném pozemku bylo zapotřebí zodpovědět všechny tři otázky kladně. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, jakož i z potvrzujícího závazného stanoviska, správní orgány však minimálně již druhou otázku zodpověděly záporně. V potvrzujícím závazném stanovisku nadřízený orgán ochrany ZPF uvedl, že nepovažuje veřejný zájem na umístění daného záměru za převažující nad zájmem ochrany ZPF. Tento závěr nadřízený orgán ochrany ZPF zaujal, aniž by jej v potvrzujícím závazném stanovisku náležitě odůvodnil.

Přesto má však soud za to, že tato skutečnost nepřezkoumatelnost potvrzujícího závazného stanoviska (a tedy i napadeného rozhodnutí), které v něm spatřuje žalobce, nezakládá.

42. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává *prima facie* jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53). S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům Nejvyššího správního soudu dospěl soud k názoru, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je.
43. Soud po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že zájem na umístění hipostezky na dotčeném pozemku spadajícím do I. třídy ochrany zemědělské půdy skutečně nemůže převážit nad zájmem ochrany ZPF. Předně má soud pochyby o tom, zda v případě posuzovaného záměru vůbec lze hovořit o existenci zájmu veřejného. Z potvrzujícího závazného stanoviska přitom implicitně vyplývá, že obdobné pochybnosti měl rovněž nadřízený orgán ochrany ZPF, který uvedl (ačkoliv jinak nezpochybňuje, že záměr představuje hipostezku), že „[d]le předložené dokumentace nelze prokázat komerční využití plánované stavby jako komerční jezdecký areál tak, jak uvádí dotčený orgán (...). Nicméně se jedná o podpůrné důvody pro neudělení souhlasu (...)“.
44. Ústavní soud ČR v nálezu ze dne 28. 3. 1996, sp. zn. I. ÚS 198/95, uvedl: „Nelze (...) přehlédnout, že ne každý kolektivní zájem lze označit jako veřejný zájem společnosti na zachování neoprávněné stavby. V této souvislosti je možno dovodit, že pojem ‚veřejný zájem‘ je třeba chápat jako takový zájem, který by bylo možno označit za obecný či obecně prospěšný zájem.“ Je tedy třeba poznamenat, že veřejný zájem je třeba odlišit od zájmu soukromého či kolektivního (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 - 161, č. 2879/2013 Sb. NSS). Pokud by v daném případě tedy záměr na dotčeném pozemku ve skutečnosti představoval „komerční jezdecký areál“, jak připouští nadřízený orgán ochrany ZPF, bylo by pravděpodobně velmi obtížné najít argumenty pro závěr, že je realizace takového záměru ve veřejném zájmu, nikoliv jen v zájmu soukromém, potažmo kolektivním.
45. Avšak i kdyby byl daný záměr na dotčeném pozemku realizovaný skutečně ve veřejném zájmu, nepochybně měl nadřízený orgán ochrany ZPF pravdu v tom, že tento veřejný zájem nepřevyšuje nad zájmem ochrany ZPF, a natož pak výrazně. V rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 As 187/2017 - 327, č. 2879/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl: „Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu lze zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany odejmout pouze v případě, že „jiný veřejný zájem výrazně převažuje“ nad ochranou zemědělského půdního fondu. Při výkladu tohoto neurčitěho pojmu lze vycházet z judikatury k zákonu č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, který, byť chrání odlišnou složku životního prostředí, v § 43 odst. 1 a § 56 odst. 1 obsahuje obdobnou normativní konstrukci s jediným rozdílem, že v případě § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu se musí jednat o „výrazně“ převažující jiný veřejný zájem, což znamená ještě intenzivnější ochranu půdy oproti složkám životního prostředí chráněným zákonem o ochraně přírody a krajiny (srov. rozsudek ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012 -

88).“ Současně Nejvyšší správní soud s odkazem na své předchozí rozsudky ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 - 161, a ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 5/2008 - 93, uvedl, že „[v]ýrazná převaha jiného veřejného zájmu může být dána pouze tam, kde jiný veřejný zájem nemůže být uspokojen jinak.“

46. Ve světle citované judikatury si soud nedokáže představit, že by realizace žalobcova záměru (i pokud tímto záměrem má skutečně být veřejnosti přístupná hipostezka, nikoliv „komerční jezdecký areál“) na dotčeném pozemku byla z pohledu § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF akceptovatelná. Je totiž zjevně absurdní představa, že existuje veřejný zájem na tom, aby se žalobcem realizovaná hipostezka nacházela nutně na dotčeném pozemku, a nadto že je takovýto veřejný zájem natolik naléhavý, že výrazně převyšuje veřejný zájem na ochraně nejkvalitnější zemědělské půdy, která se na dotčeném pozemku nachází. Zdejší soud je ve shodě s Nejvyšším správním soudem názoru, že zákonodárce zakotvením pravidla uvedeného v § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF sledoval situace, kdy je ve veřejném zájmu realizace stavby (zejména stavby veřejně prospěšné), přičemž je nezbytně nutné takovou stavbu umístit na konkrétních pozemcích (tj. realizace takovéto stavby mimo tyto pozemky by postrádala opodstatnění a minula by se s ochranou daného veřejného zájmu). Jiným veřejným zájmem ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF tak může být např. ochrana před povodněmi. V této souvislosti soud přiměřeně odkazuje na shora připomínaný rozsudek č. j. 8 As 5/2008 - 93, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že aby bylo možné dovodit, že tento zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody¹, a že je tedy dán důvod k udělení výjimky dle § 56 odst. 1 a 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, musí být doloženo, že uvažovaný zásah je nejen potřebný, a v kladném případě, že neexistuje jiné uspokojivé řešení.
47. Soud tedy dospěl k závěru, že je mylná žalobcova úvaha o tom, že orgány ochrany ZPF byly povinny vyhovět žalobcově žádosti o vydání souhlasu s odnětím půdy ze ZPF z titulu, že stavbu hipostezky na dotčeném pozemku připouští územní plán obce L.. Naopak se soud ztotožnil se správními orgány v tom, že bylo nezbytně nutné před vydáním souhlasu s odnětím půdy ze ZPF na dotčeném pozemku ověřit, zda jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany ZPF. Protože orgány ochrany ZPF dospěly k závěru, že s realizací záměru takovýto jiný (nad zájmem ochrany ZPF výrazně převažující) zájem spojit nelze, s čímž se soud ztotožňuje, postupovaly orgány ochrany ZPF správně, jestliže souhlas s odnětím půdy ze ZPF žalobci neudělily, a naopak vydaly nesouhlasné závazné stanovisko. V návaznosti na to postupovaly správně i správní orgány rozhodující o žalobcově žádosti o dodatečné povolení stavby, které o této rozhodly záporně.
48. Výše uvedené dává v souhrnu odpověď i na zbylé žalobcovy námitky, které jsou – jako žaloba celá – nedůvodné. Tedy ohrazuje-li se žalobce například proti závěru nadřízeného orgánu ochrany ZPF, že je z hlediska ochrany ZPF nepodstatný způsob provedení stavby, protože stavba předpokládá zábor velmi kvalitní zemědělské půdy a nemožnost jejího zemědělského využívání, ztotožňuje se soud naopak s uvedenou úvahou nadřízeného orgánu ochrany ZPF. Je lhostejno, že pro hipostezku byl – jak žalobce v žalobě tvrdí – navrhován „speciální mlatový povrch Parkdecor (dodávaný společností ROAD PARTNERS s.r.o.), což je přírodní, minerální, vodopropustný a ekologický materiál bez přísad barviv,

¹ § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 30. 11. 2009 rovněž k povolení výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin, živočichů a nerostů vyžadoval **výraznou převahu** jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody.

který je pro své vlastnosti a technologii provedení vhodný právě pro hipostezky, neboť je mj. šetrný ke zdraví koní a v neposlední řadě i k životnímu prostředí.“ Nehledě na použitý materiál by realizace hipostezky tak jako tak předznamenala zábor nejkvalitnější zemědělské půdy, což však v daném případě není s ohledem na neexistenci výrazně převažujícího veřejného zájmu na realizaci tohoto záměru nad zájmem ochrany ZPF přípustné. Soud přitom neshledává pravdivým argument, že by v blízkosti rekreačního areálu nebylo zemědělské užití beztak možné.

49. Soud nesouhlasí ani s tím, že je potvrzující závazné stanovisko vnitřně rozporné. Rozpor žalobce spatřuje v tom, že nadřízený orgán ochrany ZPF na jedné straně považuje způsob provedení záměru za nepodstatný, na straně druhé však jako „podpůrné důvody“ pro neudělení souhlasu s odnětím půdy ze ZPF připouští – dle žalobcovy interpretace – důvody uvedené orgánem ochrany ZPF, a to že záměr ve skutečnosti není hipostezkou. Nadřízený orgán ochrany ZPF skutečně uvedl, že považuje za nepodstatné, jakým způsobem má být stavba provedena. Tím však patrně reagoval na žalobcovu argumentaci týkající se použitého materiálu (viz výše). Uvedl-li však nadřízený orgán ochrany ZPF současně jako „podpůrný důvod“ pro neudělení souhlasu orgánem ochrany ZPF zmiňovanou komerčnost záměru, patrně tím dával najevo pochybnost o tom, zda je stavba hipostezky vůbec realizována ve veřejném zájmu. Nadřízený orgán ochrany ZPF ale nikterak nezpochybňoval žalobcovo tvrzení, že se v daném případě o hipostezku jedná, neboť sám v odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska uvedl, že „na rozdíl od [orgánu ochrany ZPF] *fakt, že se v případě odnětí jedná o záměr odnětí pro hipostezku, nezpochybňuje (...).*“
50. Ve světle již uvedeného nemůže obstát ani argument, že ze žádosti o dodatečné povolení stavby a podkladů pro odnětí půdy ze ZPF bylo zřejmé, že lokalizace záměru v daném místě v zásadě nenarušuje organizaci a obhospodařování ZPF. Souhlas s odnětím půdy ze ZPF na dotčeném pozemku nebylo možné udělit – jak soud již výše několikrát uvedl – s ohledem na § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF.
51. Závěrem soud uvádí, že z lidského hlediska rozumí záměru žalobce a věří tomu, že k výstavbě přistoupil nikoliv jen ve svém zájmu a snad i v upřímné víře, že k ní úředního povolení není třeba. To však neznamená, že lze slevit z požadavku zákona, který klade vysoké nároky na odnětí nejkvalitnější zemědělské půdy. Pokud má žalobce za to, že v období od vydání napadeného rozhodnutí došlo k relevantnímu posunu a veškeré nároky již nyní stavba splňuje, může požádat o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 As 207/2020 - 32).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu